

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.092 van 17 maart 2011
in de zaak A. 192.011/VII-37.337.**

In zake : 1. Willem VAN GILS
2. Josephina VAN GESTEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
de BVBA GROETELAERS PLUIMVEE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Van Wynsberge
kantoor houdend te 3000 Leuven
Diestsevest 113
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 maart 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur van 28 januari 2009 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen van 24 juli 2008, houdende het verlenen aan de BVBA Groetelaers Pluimvee van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een

pluimveebedrijf, gelegen aan de Heesdijk 28 te Ravels (Poppel), gedeeltelijk gegrond worden verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 194.644 van 25 juni 2009 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 25 augustus 2009. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Eric Lancksweerdts heeft een verslag opgesteld.

De verwerende en de tussenkomende partijen hebben verzoeken tot voortzetting van het geding en laatste memories ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 januari 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory Verhelst, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Emmanuel Verhaest, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt

voor de verwerende partij, en advocaat Koen Van Wynsberge, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Eric Lancksweerdts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De BVBA Groetelaers Pluimvee, de tussenkomende partij, exploiteert een pluimveebedrijf aan de Heesdijk 28 te Ravels (Poppel). De verzoekende partijen wonen in de onmiddellijke nabijheid van het bedrijf. Zowel de woning van de verzoekende partijen als de veeteeltinrichting van de tussenkomende partij zijn gelegen in agrarisch gebied.

De milieuvergunningstoestand van het bedrijf is bepaald door een aantal vergunningen en aktenames met een geldigheidsduur tot 4 april 2008 voor het houden van maximaal 25.000 legkippen.

3.2. Op 2 april 2008 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor het verder exploiteren van de inrichting. Tegelijk vraagt zij de inrichting te mogen uitbreiden met een derde stal, waardoor het totaal aantal gehouden kippen zou stijgen tot 34.900.

3.3. Bij besluit van 24 juli 2008 verleent de deputatie van de provincie Antwerpen de gevraagde milieuvergunning.

3.4. Onder meer de verzoekende partijen stellen bij de Vlaamse regering administratief beroep in tegen de verleende vergunning. Zij beklagen zich erover dat de deputatie van de provincie Antwerpen niet deugdelijk geantwoord

heeft op hun grieven met betrekking tot de overmatige hinder (vliegenoverlast, geluidshinder) die zij moeten ondergaan en de ontoereikende buffer tussen de inrichting en de aanpalende woningen. Volgens hen heeft de deputatie van de provincie Antwerpen zelf de milieuhygiënische aspecten van de vergunningsaanvraag niet onderzocht en heeft zij zich ertoe beperkt te verwijzen naar de uitgebrachte adviezen. Voorts handelt de aanvraag volgens de verzoekende partijen niet over de hernieuwing van een bestaande inrichting maar over een zuivere regularisatie van een illegale exploitatie met uitbreiding van legkippen naar slachtdieren, terwijl die omschakeling en uitbreiding niet beoordeeld werden op hun verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

3.5. In het raam van de beroepsprocedure wordt een aantal adviezen uitgebracht :

- a) het Agentschap voor Natuur en Bos deelt op 24 oktober 2008 mee dat het dossier geen specifieke elementen bevat die in het bijzonder betrekking hebben op het beleidsveld van het Agentschap;
- b) op 5 november 2008 brengt de dienst Grondwaterbeheer van de Vlaamse Milieumaatschappij een gunstig advies uit;
- c) de dienst Waterbeleid van het departement Leefmilieu van de provincie Antwerpen adviseert gunstig mits rekening wordt gehouden met een aantal voorwaarden en maatregelen;
- d) op 17 november 2008 verleent de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid een gunstig advies waarin de volgende argumentatie opgenomen is :

"Omwoners komen in beroep tegen de uitbreidende milieuvergunning zoals gegeven door de deputatie aan een bestaand pluimveebedrijf. Dit laatste is gevestigd in twee (hoofdzakelijk) vergunde stallen, de gevraagde uitbreiding noopt tot een bijkomende stal. Deze zal uiteraard ook stedenbouwkundig moeten vergund worden.

De plaats situeert zich in een actief uitgebaat agrarisch gebiedsdeel van het gewestplan Turnhout, waar evenwel ook residentiële bebouwing in de naaste omgeving voorkomt. Er geldt geen nadere stedenbouwkundige ordening.

Daar de bedrijvigheid in oorsprong sinds 1967 op de plaats is vergund en in overeenstemming is met de ter plaatse geldende planologische voorschriften kan principieel een gunstig standpunt ingenomen worden.

Naast specifieke milieuhinder stellen de beroepers evenwel ook dat de

exploitant (reeds jaren) niet voldoet aan bijvoorbeeld in de eerdere bouwvergunning d.d. 2/4/2004 gestelde eisen tot groenomkadering. Deze blijkbaar zwaar wegende miskenning van opgelegde wettelijke inrichtingswerken kan niet blijvend gedoogd worden of steeds voorwaardelijk in de opeenvolgende beslissingen over de verdere uitbouw van het bedrijf meegenomen. Daarom maakt onze afdeling haar huidig advies over aan de stedenbouwkundig inspecteur voor de provincie Antwerpen in functie van de verdere opvolging van de zaak";

e) de afdeling Milieuvergunningen adviseert op 26 november 2008 de beroepen gedeeltelijk gegrond te verklaren;

f) in het advies van 2 december 2008 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie wordt voorgesteld om de beroepen gedeeltelijk gegrond te verklaren en de vergunning te verlenen mits het opleggen van een aantal bijkomende bijzondere voorwaarden.

3.6. Op 28 januari 2009 neemt de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur het thans bestreden besluit. De beroepen worden gedeeltelijk gegrond verklaard en de beroepen beslissing wordt in dier voege gewijzigd dat aan de milieuvergunning een aantal bijzondere voorwaarden worden toegevoegd. Die aanvullende bijzondere voorwaarden bepalen het volgende :

"- de 2 mestputten moeten op een wettelijke wijze leeggemaakt worden (dit betekent in overeenstemming met de uitrijregeling zoals bepaald in het mestdecreet en de uitvoeringsbesluiten); dat nadien de mestputten nagekeken worden op hun lektheid; een attest van mestdichtheid moet nagestuurd worden aan de vergunningverlenende overheid en aan de afdeling Milieu-inspectie;
- het kuiswater wordt opgevangen in een mestdichte tank;
- het sanitair afvalwater mag niet in de mestkelder worden geloosd en als mest verwijderd worden;
- het groenscherm moet gerealiseerd worden overeenkomstig het opgelegde in de stedenbouwkundige vergunning".

IV. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partijen roepen in een tweede middel de schending in van "de goede ruimtelijke ordening, van art. 19 van het K.B. van 28 december 1972 'betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen', artikel 17, eerste lid van het Decreet van 28 juni 1985 'betreffende de Milieuvergunning', de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, en uit de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag".

Het middel wordt als volgt geadstrueerd :

"Doordat, het bestreden besluit volkomen voorbijgaat aan de concrete ordening van het gebied waar de vergunde inrichting gelegen is, en dat gekenmerkt wordt door een dichte residentiële bebouwing; dat de vergunde exploitatie met industriële proporties strijdig is met de goede plaatselijke ordening;

Terwijl, de milieuvergunningverlenende overheid niet alleen de verenigbaarheid van de aanvraag met de wettelijke planbestemming dient na te gaan, maar telkens ook dient na te gaan of de aanvraag verenigbaar is met de principes van een goede ruimtelijke ordening (R.v.St., Gilis, nr. 104.685, 14 maart 2002; R.v.St., Burm-Van Eynde, nr. 107.172, 30 mei 2002; R.v.St., Steams, nr. 131.545, 18 mei 2004);

Dat zelfs indien de inrichting verenigbaar zou zijn met planvoorschrift agrarisch gebied, nog steeds dient nagegaan te worden welke de effecten zullen zijn van dergelijke vestiging op de naaste omgeving, zowel op het vlak van de plaatselijke aanleg als op het vlak van de emissies, en of deze inrichting en de verdere uitbreiding ervan geen hypotheek legt op de bestaande plaatselijke aanleg;

Dat de in het geding zijnde exploitatie gelegen is weliswaar in een agrarisch gebied volgens het gewestplan, maar dat dit agrarisch gebied gekenmerkt wordt door een uitzonderlijke dichte bebouwing, aangezien in de onmiddellijke omgeving van het bedrijf verschillende woningen staan, waaronder de woning

van verzoekers, opgericht vóór de eerste vaststelling van het gewestplan;

Dat gelet op deze feitelijk bestaande en volledig vergunde omkadering van de bedrijfssite, in redelijkheid geen vergunning kon worden afgegeven voor de exploitatie van een pluimveehouderij van industriële proporties, minstens kon geen vergunning worden afgegeven voor de verdere uitbreiding met meer dan 30% van de vroegere pluimveehouderij - waarvan nota bene de exploitatievergunningen reeds vervallen waren op datum van het bestreden besluit;

Dat het vertrouwensbeginsel impliceert dat geen afbreuk wordt gedaan aan de verworven rechten zoals deze voortvloeien uit vroegere stedenbouwkundige vergunningsbesluiten; dat dit beginsel te dezen concreet impliceert dat geen vergunningen worden afgegeven voor industriële pluimveehouders, derwijze dat de woonfunctie in de vergunde woningen - waarvan de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening recent nog werd bevestigd in het collegebesluit dd. 18 april 2002 en in het gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar dd. 15 maart 2002 - onmogelijk zou worden gemaakt;

Dat de toets aan de plaatselijke ordening te dezen vereiste dat de uitbreidings- en "hernieuwings"-aanvraag concreet zou worden getoetst aan de onmiddellijke omgeving, terwijl te dezen enkel maar wordt verwezen naar de gewestplanbestemming agrarisch gebied, als zou deze bestemming zgn. rechtvaardigen dat de woonfunctie in de vergunde woningen gelegen naast de inrichting onmogelijk wordt gemaakt;

Dat inz. terecht werd vastgesteld in het bestreden besluit dat de aanvrager tot op heden heeft nagelaten het groenscherm aan te planten dat nochtans als vergunningsvoorwaarde werd opgelegd in de opeenvolgende stedenbouwkundige vergunningen van 10 september 2002 en 1 april 2003; dat dit groenscherm noodzakelijk werd geoordeeld teneinde zgn. de inrichting verenigbaar te maken met de goede ruimtelijke ordening, althans in de situatie voordat enige capaciteitsuitbreiding aan de orde was; dat derhalve a contrario vaststaat dat zonder dergelijk groenscherm de inrichting strijdig is met de goede ruimtelijke ordening; dat het bestuur dan ook slechts deze strijdigheid kon vaststellen en de vergunning diende te weigeren;

Dat minstens diende gemotiveerd op welke wijze een verdere intensivering van het gebruik van de site verenigbaar zou zijn met de onmiddellijke omgeving;

Zodat, het bestreden besluit is aangetast door een schending van de in het tweede middel aangehaalde bepalingen en beginselen".

5. De verwerende partij werpt vooreerst op dat de verzoekende partijen enkel in concreto verduidelijken waarom het bestreden besluit strijdig zou zijn met het vertrouwensbeginsel, zodat het middel enkel in die mate ontvankelijk is. Voorts stelt zij dat in de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen van 24 juli 2008 reeds een motivering inzake de verenigbaarheid van de inrichting met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening was opgenomen, dat die motivering samen gelezen moet worden met de motivering van het bestreden besluit en met de

bezwaren die de verzoekende partijen in hun beroepschrift hebben aangevoerd, dat de in eerste aanleg genomen beslissing van de deputatie afdoende gemotiveerd is door de verwijzing naar het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie waarin zowel de stedenbouwkundige verenigbaarheid in het algemeen als de aanleg van een groenscherm in het bijzonder werd besproken, dat bovendien de verenigbaarheid van de inrichting met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening in de stedenbouwkundige vergunning nogmaals zal worden beoordeeld, dat de bezwaren die de verzoekende partijen in hun beroepschrift hebben uiteengezet zeer sterk verweven zijn met de milieuhygiënische aspecten en dat de puur stedenbouwkundige bezwaren in feite beperkt zijn tot de opmerking dat voor de derde stal nog een stedenbouwkundige vergunning moet worden verkregen en dat rond het stallencomplex nog een groenscherm moet worden aangeplant teneinde de exploitatie in overeenstemming te brengen met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, dat de bestreden beslissing beaamt dat de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag voor de derde stal in behandeling is, dat het bezwaar omtrent het groenscherm bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag werd betrokken, dat het bestreden besluit desbetreffend vaststelt dat de handelwijze van de verzoekende partijen aan de basis ligt van de vertraging bij de aanleg van het groenscherm, dat de realisatie van een groenscherm overeenkomstig het opgelegde in de stedenbouwkundige vergunning bovendien als bijzondere voorwaarde aan de bestreden milieuvergunning werd toegevoegd en dat in het bestreden besluit zodoende rekening wordt gehouden met alle bezwaren van de verzoekende partijen omtrent de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. Met betrekking tot de uiteenzetting in het verzoekschrift dat de woonfunctie van de omliggende woningen onmogelijk zou worden gemaakt, merkt de verwerende partij vooreerst op dat dergelijk bezwaar niet werd geopperd in het beroepschrift tegen de in eerste aanleg genomen beslissing. Voorts ontkent zij dat de woonfunctie onmogelijk zou worden. In dat verband verwijst de verwerende partij naar de motivering van het bestreden besluit en naar de bijkomend opgelegde milieuvoorwaarden. De hinder zou namelijk, mits naleving van aangepaste milieuvoorwaarden, tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt. Ten slotte betoogt de verwerende partij dat de verzoekende partijen niet ernstig kunnen beweren dat het bestreden besluit enkel

rekening houdt met de gewestplanbestemming van agrarisch gebied, omdat het bestreden besluit als buffering ten opzichte van de omgeving oplegt dat een groenscherm, bestaande uit inlandse bomen en struiken, met een breedte van bijna tien meter moet worden aangelegd en dat geenszins wordt aangetoond dat zij als beroepsinstantie kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid door de door de deputatie verleende vergunning te bevestigen onder de voorwaarde dat, wat het aspect van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening betreft, het groenscherm moet worden gerealiseerd overeenkomstig hetgeen in de stedenbouwkundige vergunning werd opgelegd.

6. In de memorie van wederantwoord hernemen de verzoekende partijen het middel. Zij citeren voorts uit het auditorsverslag dat in het kader van de schorsingsprocedure werd neergelegd en zij treden het standpunt van het auditoraat bij. De verzoekende partijen doen vervolgens ook nog gelden wat volgt :

"18. Verweerster voert vooreerst aan dat in het middel zgn. enkel de schending van het vertrouwensbeginsel zou worden toegelicht, en dat wat de overige ingeroepen beginselen en bepalingen betreft, het middel zgn. onontvankelijk zou zijn.

Verzoekers lichten in het middel omstandig de schending toe van al de door hen ingeroepen beginselen en bepalingen. Het middel is in zijn volledigheid ontvankelijk, en overigens ook gegrond, zoals moge blijken uit bovenstaande passus uit het Auditorsverslag in de schorsingsprocedure.

19. Verder meent verweerster te kunnen verwijzen naar de beweerde motivering omtrent de goede ruimtelijke ordening die zou terug te vinden zijn in de door de Bestendige Deputatie op 24 juli 2008 afgeleverde vergunning (dit is dus de vergunning waartegen verzoekers beroep hadden ingesteld en die heeft geleid tot het bestreden besluit). Zogenaamd zou verweerster in graad van administratief beroep slechts dienen te antwoorden op de uitdrukkelijk door de beroepdoende partijen ingeroepen grieven. In de mate beweerdelijk bepaalde motieven van het in eerste aanleg getroffen besluit niet uitdrukkelijk aangevochten zouden zijn geweest, dienen deze niet ambtshalve in twijfel te worden getrokken. Met andere woorden is verweerster van oordeel dat de steunende motieven van haar besluit houdende vergunning voor tussenkomende partijen moeten gezocht worden in een soort samenlezing van zowel haar - thans bestreden - beroepsbeslissing met de in eerste aanleg genomen beslissing.

De verwijzing van verweerster naar het deputatiebesluit van 24 juli 2008 voegt vooreerst niets toe aan de motivering op stedenbouwkundig vlak. Ook in het deputatiebesluit - en in het voorafgaand advies van de PMVC - van 24 juli 2008 is immers geen echte toetsing aan de planbestemming of aan de goede ruimtelijke ordening terug te vinden.

Bovendien verwart verweerster kennelijk de rechterlijke motiveringsplicht met deze van het bestuur in het kader van een administratief beroep. In het kader van een jurisdictioneel beroep dient 'de rechter' (of deze nu behoort tot de rechterlijke macht of tot de uitvoerende macht) slechts te antwoorden op de door partijen ingeroepen middelen. De thans in het geding zijnde beroepsprocedure is evenwel geen jurisdictionele beroepsprocedure, maar een zuiver administratieve beroepsprocedure. Op grond van de motiveringsplicht - als beginsel van behoorlijk bestuur - moeten alle schragende motieven van een besluit vermeld worden. Ingevolge de devolutie van de aanvraag op het niveau van verweerster na het beroep van verzoekers tegen de in eerste aanleg door de deputatie afgeleverde vergunning, dient verweerster daarbij het volledige onderzoek van de vergunningsaanvraag over te doen, om vervolgens een zelfstandige vergunningsbeslissing te nemen. Dit onderzoek vereist ondermeer dat de aanvraag wordt getoetst aan de toepasselijke planbestemming, en aan de goede ruimtelijke ordening, en dat de neerslag van deze toetsing terug te vinden is in de vergunning. Verweerster kan dus niet nuttig verwijzen naar een besluit genomen door de in eerste aanleg bevoegde overheid ter aanvulling van de motivering van haar beslissing. Zij is wel degelijk verplicht 'ambtshalve' (ingevolge het ontvankelijk ingesteld administratief beroep) de aanvraag volledig opnieuw te onderzoeken.

Daarenboven is het volstrekt onjuist dat verzoekers zgn. pas voor de Raad van State de onverenigbaarheid van de aanvraag met de woonfunctie in de onmiddellijke omgeving zouden hebben ingeroepen. Niets is minder waar. Verzoekers hebben steeds op deze onverenigbaarheid gewezen, zoals ook terecht erkent in het Auditorsverslag in de schorsingsprocedure.

Verder verwijst verweerster al evenzeer vruchteloos naar de gekoppelde bouwvergunning die tussenkomende partij diende aan te vragen voor de uitbreiding van de bedrijfssite en waar zgn. wel een stedenbouwkundige toetsing zou zijn doorgevoerd. De koppeling tussen bouwvergunning en milieuvergunning bestaat immers slechts voor zover het gaat om met elkaar corresponderende vergunningen, wat te dezen slechts deels het geval is. De bouwvergunning heeft immers slechts betrekking op een deel van de site, daar waar huidige milieuvergunning - eveneens een hernieuwing - betrekking heeft op de exploitatie van de site als geheel. Tussenkomende partij zou dus kunnen trachten voor te houden dat de milieuvergunning slechts voor wat betreft het aspect uitbreiding geschorst is tot aan het bekomen van een uitvoerbare bouwvergunning. Bovendien dient de milieuvergunningverlenende overheid volgens een lang vaststaande rechtspraak van Uw Raad zelf de nodige toetsing aan de goede ruimtelijke ordening door te voeren, zonder zich daarvan af te kunnen maken met de verwijzing naar een zgn. corresponderende bouwvergunningsaanvraag.

20. Wat de voorwaarde van het groenscherm betreft, wijst verweerster erop dat dit scherm zgn. door toedoen van verzoekers niet tijdig zou aangelegd geweest zijn (sic!), en dat de aanleg alleszins middels een bijzondere exploitatievoorwaarde opnieuw werd opgelegd.

Vooreerst wijzen verzoekers erop dat zij enkel aan de exploitant gevraagd hebben om de populieren op zijn terrein te kappen gezien de abominabele staat waarin deze bomen zich bevonden. Het behoort tot de verplichtingen van elke eigenaar om de beplantingen op zijn eigendom in een zodanige staat te

onderhouden dat zij de burenen geen hinder bezorgen. Verzoekers hebben de exploitant slechts op deze verplichting gewezen, hetgeen de exploitant er uiteraard niet van vrijstelt om zijn groenscherm correct en binnen de gestelde termijnen aan te leggen. Verder zijn het niet verzoekers die zgn. de aanleg van het groenscherm in de weg hebben gestaan. De exploitant had integendeel andere burenen gevraagd om een strook van 1m van zijn eigendom, grenzend aan hun percelen, te beplanten - om dus zelf een groenscherm aan te brengen. Het gaat dus niet op te spreken van een zgn. burenruzie die de aanleg van het groenscherm in de weg zou gestaan hebben. De werkelijkheid is dat de exploitant geen enkele inspanning wil doen om het groenscherm aan te leggen. Eén en ander weerspiegelt zich ook in het feit dat op heden het groenscherm nog steeds niet aangelegd werd zoals in de vergunning vereist. Verweerster zou er dus beter aan doen de exploitant eindelijk op zijn verplichtingen te wijzen, eerder dan onterecht stenen te werpen naar verzoekers. Ten slotte wijst de voorwaarde van de aanleg van het groenscherm er juist op dat de overheden zich kennelijk goed bewust zijn van de onverenigbaarheid van de inrichting met de omliggende woningen. Evenwel kan in redelijkheid niet aangenomen worden dat de aanplant van een strookje schaamgroen zou kunnen volstaan om een industriële kippenkwekerij verenigbaar te maken met de woonfunctie in de aanpalende woningen die ca. 20 à 30m van de stallen verwijderd zijn.

21. Ten slotte meent verweerster dat zgn. uit de milieu-hygiënische motivering van het besluit voldoende zou blijken dat de inrichting verenigbaar is met zijn onmiddellijke omgeving. Onder het eerste middel hebben verzoekers reeds aangetoond dat de beslissing wat dit betreft genomen werd met schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Bovendien gaat verweerster zodoende voorbij aan het feit dat de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening iets heel anders is dan de zuiver milieuhygiënische toetsing. In het kader van de eerste toetsing dient de overheid na te gaan of de aangevraagde inrichting wel inpasbaar is in de goede plaatselijke ordening, daar waar de tweede toetsing slechts beoogt na te gaan of het aangevraagde - desnoods middels het opleggen van voorwaarden - geen aanleiding zal geven tot bovenmatige hinder voor de omgeving. Zoals ook terecht benadrukt in het Auditoraatsverslag in de schorsingsprocedure, zijn beide toetsen duidelijk van elkaar te onderscheiden.

22. Tussenkommende partij verwijst in de toelichtende memorie naar het advies van de afdeling stedenbouwkundig beleid en onroerend erfgoed dd. 17 november 2008 waarin zgn. een volwaardige toetsing van de inrichting aan de onmiddellijke omgeving gemaakt (is). Dit advies beperkt zich evenwel tot het vermelden van de bestemming agrarisch gebied volgens het gewestplan, en het feit dat 'in de naaste omgeving' residentiële bebouwing voorkomt. Tevens wordt geponneerd dat het bedrijf ter plaatse zgn. reeds sinds 1967 in exploitatie zou zijn - daar waar in het Auditoraatsverslag in de schorsingsprocedure terecht 1978 als startdatum werd aangenomen. Hieraan voegt het advies toe dat het aan de Afdeling Milieuvergunningen is om de nodige maatregelen voor te stellen om de hinder tot een zgn. aanvaardbaar niveau te herleiden. Het is duidelijk dat voormelde motivering geen werkelijke toetsing aan de omgeving inhoudt. De kenmerken van de omgeving worden zelfs niet concreet genoemd. Bovendien komt het advies niet verder dan een vage beschrijving, zonder daadwerkelijk te toetsen. Ook de door

tussenkomen de partij aangehaalde passage uit het bestreden besluit is niet meer dan een vaag omschrijven van de omgeving, zonder in te gaan op de vraag hoever de woonkorrel precies gelegen is van de exploitatie, en of een hernieuwing en een uitbreiding van de vergunning deze woonfunctie niet dreigt te hypothekeren.

Verder doet tussenkomen de partij niet veel meer dan nogmaals herhalen wat reeds eerder in de schorsingsprocedure werd gesteld, nl. dat de woning van verzoekers gelegen is in een agrarisch gebied - waar volgens steeds dezelfde mantra een hogere tolerantiegraad zou moeten bestaan voor hinder voortkomend uit agrarische activiteiten. In het Auditoraatsverslag werd er reeds terecht op gewezen dat alleszins de woning van verzoekers werd opgericht vóór de vaststelling van het gewestplan, en tevens voor de eerste vestiging van een pluimveebedrijf. Van verzoekers moet dus geenszins een hogere tolerantiegraad verwacht worden. Wat de overige woningen rond het bedrijf betreft, konden verzoekers bij de gemeente vernemen dat deze gelegen zijn binnen een residentiële verkaveling (...) vergund op 3 maart 1965 (nummer 095/017) en kennelijk gewijzigd op 24 februari 1989 (nr. 102/238). Het gaat hier dus zelfs niet om zonevreemde woningen, aangezien de verkavelingsvergunning wat deze woningen betreft primauteit heeft op het later vastgesteld gewestplan. Ook van de bewoners binnen deze niet-vervallen verkaveling moet dus geenszins enige verhoogde tolerantie verwacht worden ten aanzien van een later gevestigd agrarisch bedrijf. Bovendien verliest de exploitant zodoende uit het oog dat verzoekers en de andere omwonenden de voorbije jaren reeds voldoende tolerantie aan de dag hebben gelegd. Thans maakt de lakse houding van de exploitant het leven van de buurt echter onmogelijk.

Het argument dat het standpunt uit het Auditoraatsverslag in de schorsingsprocedure zgn. zou neerkomen op een de facto exploitatieverbod van landbouwbedrijven in de omgeving van woningen, kan niet gevolgd worden. Voormeld standpunt heeft deze draagwijdte in het geheel niet, maar bevestigt slechts een vaststaande rechtspraak van Uw Raad, luidens dewelke het bestuur slechts (een) milieuvergunning kan afgeven voor een exploitatie indien daardoor de goede plaatselijke ordening niet gehypothekeerd wordt. In dergelijke gevallen moet het algemeen belang immers voorgaan op het individueel belang van de exploitant. In tegenstelling tot wat tussenkomen de partij schijnt te denken, houdt de ligging in het agrarisch gebied helemaal geen recht in op het bekomen van vergunningen, laat staan vergunningen voor het steeds maar verder uitbreiden van de exploitatie".

7. In het verzoekschrift tot tussenkomst zet de tussenkomen de partij uiteen dat in de rechtspraak van de Raad van State wordt aanvaard dat de vergunningverlenende overheid in beginsel over een ruime appreciatie-bevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een inrichting met de goede plaatselijke ordening, dat de Raad van State zich terzake beperkt tot een marginale toetsing waarbij wordt nagegaan of de vergunningverlenende

overheid is uitgegaan van feitelijk en in rechte juiste gegevens die de beoordeling van de verenigbaarheid in redelijkheid kunnen verantwoorden, dat uit de bestreden beslissing alsook uit het voorafgaand advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoed blijkt dat de vergunningsaanvraag verenigbaar kan worden geacht met de goede ruimtelijke ordening, dat het bedrijf in oorsprong vergund is sinds 1967, dat in de wijde omgeving geen hindergevoelige gebieden voorkomen, dat de residentiële bebouwing in de omgeving beperkt is, dat alle hinderaspecten (geluid, geur, visuele hinder, problematiek van het groenscherm,...) uitvoerig zijn onderzocht in het advies van de afdeling Milieuvergunningen, dat de afdeling Milieuvergunningen concludeert dat de hinder tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt gelet op de voorgestelde maatregelen en de opgelegde voorwaarden en dat voormelde adviezen worden bijgetreden in de bestreden beslissing waarbij wordt beslist de aanvraag onder voorwaarden te vergunnen. De tussenkommende partij vervolgt dat ook geen schending van het vertrouwensbeginsel wordt aangetoond, dat het middel in die mate onontvankelijk is omdat de schending van het vertrouwensbeginsel niet concreet wordt toegelicht en dat het enkele feit dat de woning van de verzoekende partijen vergund is alleszins niet tot een schending van het vertrouwensbeginsel kan leiden omdat de verzoekende partijen uit dat gegeven niet het gerechtvaardigd vertrouwen kunnen putten dat een naburig zone-eigen bedrijf niet verder zou mogen uitbreiden.

8. In de memorie benadrukt de tussenkommende partij dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de vergunningsaanvraag verenigbaar wordt geacht met de goede ruimtelijke ordening, dat de verwerende partij op wettige wijze mede rekening heeft gehouden met de hinderbeperkende maatregelen, de concrete ordening van het gebied en het feit dat in agrarische gebieden de agrarische bestemming primeert en deze bestemming niet wordt gewijzigd doordat in de omgeving van de inrichting een beperkt aantal zonevreemde woningen aanwezig zijn die dateren van vóór de inwerkingtreding van het gewestplan, dat er anders over oordelen de facto neerkomt op een uitbreidingsverbod voor bestaande vergunde bedrijven in een agrarisch gebied, dat niet wordt aangetoond dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening te dezen kennelijk onredelijk of

feitelijk onjuist is, dat de tijdens de beroepsprocedure aangevoerde bezwaren in hoofdzaak betrekking hadden op de milieutechnische hinderaspecten, dat de bestreden beslissing geen bijkomende stedenbouwkundige toetsing dient te bevatten aangezien de aanvraag betrekking heeft op de uitbreiding van een zuiver agrarisch bedrijf in een agrarisch gebied, dat de verwerende partij bovendien rekening heeft gehouden met de functies van de gebouwen in de omgeving, dat de verwerende partij daarbij heeft gewezen op de grotere tolerantie die de bewoners van een agrarisch gebied aan de dag dienen te leggen en dat daarenboven de opgelegde voorwaarden met betrekking tot de buitengebruikstelling van de mestputten, de opvang van het kuiswater in een mestdichte tank, het verbod om sanitair afvalwater uit te spreiden als mest en het realiseren van een groenscherm de verenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving garanderen. Tot slot wijst de tussenkomende partij er nog op dat de vergunningverlenende overheid beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een inrichting met de woonfunctie in de onmiddellijke omgeving.

9. In haar laatste memorie doet de verwerende partij nog gelden dat de overheid die in beroep uitspraak moet doen over een milieuvergunningsaanvraag rekening mag en moet houden met de motieven van de in eerste aanleg beoordelende instantie waartegen de beroepsindieners geen enkel bezwaar hebben geformuleerd, dat in voorliggend geval het bestreden besluit mede wordt gedragen door de motieven opgenomen in de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen van 24 juli 2008, dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift slechts aanklagen dat er onvoldoende in buffering is voorzien omdat het volgens de stedenbouwkundige vergunningen van 10 september 2002 en 1 april 2003 aan te leggen groenscherm nog niet werd aangelegd, dat de beoordeling van het middel moet worden afgewogen ten aanzien van die beweerde schending en zonder rekening te houden met de bijkomende argumenten die in de memorie van wederantwoord worden opgeworpen, dat de met het bestreden besluit uitdrukkelijk bevestigde beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen afdoende gemotiveerd is omtrent de verenigbaarheid van de inrichting met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en dat die motieven werden overgenomen in het

bestreden besluit zodat voormeld besluit eveneens afdoende is gemotiveerd met betrekking tot dat aspect. Voorts herhaalt de verwerende partij dat zij afdoende heeft geantwoord op de door de verzoekende partijen geformuleerde bezwaren en dat zij in redelijkheid kon beslissen de vergunning te verlenen mits het opleggen van een bijzondere voorwaarde voor de realisatie van het groenschermbesluit.

10. De tussenkomenende partij betoogt in haar laatste memorie dat, in zoverre de verwerende partij al de verplichting zou hebben gehad om de stedenbouwkundige aspecten te onderzoeken, de Raad van State in zijn arrest nr. 194.644 van 25 juni 2009 heeft geoordeeld dat de met het bestreden besluit vergunde uitbreiding niet leidt tot een toename van de visuele hinder en dat het beweerd niet-aanleggen van een groenschermbesluit enkel te maken heeft met de naleving van de bestaande vergunningen, dat te dezen de invulling van het begrip goede ruimtelijke ordening en draagkracht van de omgeving dient te gebeuren aan de hand van milieutechnische criteria, dat de vraag of de draagkracht van de omgeving overschreden zou worden en/of de uitbreiding van het bestaande bedrijf functioneel inpasbaar zou zijn vanuit stedenbouwkundig oogpunt, in voorliggende zaak te herleiden is tot de vraag of de milieutechnische hinder die met de uitbreiding gepaard gaat de draagkracht van de omgeving niet in het gedrang brengt en/of deze de aanwezigheid van de functie wonen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt, dat leefbaarheid, functionele inpasbaarheid en draagkracht, die stuk voor stuk stedenbouwkundige criteria vormen bij de beoordeling van vergunningsaanvragen, ook zeer duidelijk een milieutechnische invalshoek bevatten, dat zulks bijvoorbeeld blijkt uit artikel 4.3.1, § 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening waarin wordt aangegeven dat milieutechnische hinderaspecten een belangrijk element zijn bij de toetsing van de vergunningsaanvraag aan de goede ruimtelijke ordening, dat bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag in kwestie geen visueel vormelijke elementen noch cultuurhistorische of ruimtelijke aspecten aan de orde zijn en derhalve ook niet beoordeeld dienen te worden, dat de draagkracht van de omgeving en de functionele inpasbaarheid in de onmiddellijke omgeving geen synoniemen zijn van het begrip goede ruimtelijke ordening en dat wanneer blijkt dat de hinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt blijft, een duidelijk antwoord wordt gegeven op de

vraag of de draagkracht van de onmiddellijke omgeving niet wordt overschreden en of de inrichting functioneel inpasbaar is in de onmiddellijke omgeving. De tussenkomende partij besluit dat te dezen de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag beperkt kon blijven tot het onderzoek van de milieutechnische aspecten en, met verwijzing naar hetgeen zij reeds in andere procedurestukken heeft uiteengezet, herhaalt zij dat de aanvraag op afdoende wijze werd getoetst aan de goede ruimtelijke ordening.

Beoordeling

11. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt voldoende dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat het bestreden besluit voorbijgaat aan de concrete ordening van het gebied en dat het verlenen van de gevraagde milieuvergunning strijdig is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. Zij stellen dat het niet volstaat enkel te verwijzen naar de gewestplanbestemming van agrarisch gebied en dat de vergunningverlenende overheid de aanvraag ook concreet diende te toetsen aan de onmiddellijke omgeving. In essentie willen de verzoekende partijen aantonen dat een "pluimveehouderij van industriële proporties" niet samengaat met de dichte residentiële bebouwing in de onmiddellijke omgeving en dat er sprake is van een miskenning van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Het middel is voldoende duidelijk geformuleerd en zowel de verwerende als de tussenkomende partij zijn erin geslaagd om het middel vrij omstandig te beantwoorden, zodat zij in hun rechten van verweer niet werden geschaad.

Artikel 21, § 2, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I) bepaalt dat het advies van het agentschap Ruimte en Erfgoed (voorheen het Agentschap R-O Vlaanderen), het college van burgemeester en schepenen, de gemeentelijke of provinciale stedenbouwkundige ambtenaar of de afdeling bevoegd voor het stedenbouwkundig beleid, onder meer

"een gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting waarvoor een vergunning wordt gevraagd met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening" moet bevatten. Luidens artikel 29, 2°, van Vlarem I dient ook het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie een "gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting, waarvoor een vergunning wordt gevraagd, met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening" te bevatten.

Uit deze bepalingen volgt dat de vergunningverlenende overheid moet nagaan of de inrichting verenigbaar is met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. De beslissing over de milieuvergunningsaanvraag dient in een eigen redengeving aan te geven waarom de inrichting verenigbaar wordt geacht met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. Overeenkomstig de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moet de gegeven motivering afdoende zijn.

De artikelen 21, § 2, 2°, en 29, 2°, van Vlarem I vereisen een afdoende stedenbouwkundige toetsing van de milieuvergunningsaanvraag die moet worden onderscheiden van de beoordeling van de vergunningsaanvraag uit milieuhygiënisch oogpunt. Motieven in een vergunningsbeslissing die betrekking hebben op de milieuhygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting, tonen niet zonder meer aan dat de inrichting ook uit stedenbouwkundig oogpunt verenigbaar is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening waarbij in de eerste plaats rekening gehouden moet worden met de ordening in de onmiddellijke omgeving. De tussenkomenende partij wordt derhalve niet bijgevalen in zoverre zij stelt dat de invulling van de goede ruimtelijke ordening dient te gebeuren aan de hand van milieutechnische criteria.

Met betrekking tot de verenigbaarheid van de inrichting met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften wordt in het bestreden besluit het volgende overwogen :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een agrarisch gebied volgens het gewestplan 'Turnhout' goedgekeurd bij koninklijk besluit van 30 september 1977;

Gelet op het feit dat de inrichting is gelegen op een afstand van :

- meer dan 1.000 meter van een woongebied ander dan woongebied met landelijk karakter;
- circa 400 meter van een woongebied met landelijk karakter;
- circa 500 meter van een bosgebied;
- circa 600 meter van een parkgebied;
- meer dan 1.000 meter van een woonuitbreidingsgebied;
- meer dan 1.000 meter van een verblijfsrecreatiegebied;
- meer dan 1.000 meter van een natuurreservaat, bosreservaat of natuurgebied met wetenschappelijke waarde;

Overwegende ook dat de bedrijvigheid in oorsprong sinds 1967 op deze plaats is vergund;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten kan gesteld worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften".

Voorts bevat het bestreden besluit de volgende overwegingen :

"Overwegende dat de bebouwing binnen een straal van 100 meter, gemeten vanaf de perceelsgrenzen, 8 woningen bedraagt (de 2 woningen van de beroepsindieners inbegrepen); dat de 8 woningen gelegen zijn ten oosten van de stallen waardoor de overheersende westenwinden (NW-ZW) ongunstig zijn ten aanzien van de bestaande woningen (allen gelegen in het agrarisch gebied); dat voor de bewoners in het agrarisch gebied wel een hogere tolerantiegraad moet worden geduld ten aanzien van de aanwezige veehouderijen;

(...)

Overwegende dat er rondom de inrichting reeds gedeeltelijk een groenscherm aanwezig is (langs de linkerperceelsgrens en langs de rechterperceelsgrens, uitgezonderd achteraan perceelsgrens en vooraan waar er nog geen groenscherm aanwezig is); dat uit de gegevens, die werden verstrekt door de bouwdienst van de gemeente Ravels, blijkt dat de exploitant op 8 april 2008 een aanvraag heeft ingediend voor het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor de uitbreiding van een bestaand bedrijf (mestkippen – moederdieren), namelijk het bouwen van een legkippenstal (tegen/naast een bestaande kippenstal), de aanleg van een betonverharding van 456 m² (uitbreiding van een bestaande betonverharding rond de stallen) en het plaatsen van 3 meelsilo's van 20 ton tussen 2 bestaande kippenstallen op het adres Heesdijk 28; dat deze aanvraag nog in behandeling is en van zodra het advies van de gemeentelijke brandweerdienst werd bezorgd aan de bouwdienst van de gemeente Ravels, het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels een beslissing kan nemen over de aanvraag; dat het ontwerp tevens de aanplanting voorziet van een groenscherm langs de

linkerperceelsgrens en langs de achterperceelsgrens; dat dit groenschermbestaat uit inlandse bomen en struiken en wordt voorzien met een breedte van bijna 10 meter".

De beschouwing dat de inrichting niet strijdig is met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan en een loutere beschrijving van de aanwezige bebouwing binnen een straal van 100 meter rond de inrichting, zijn niet afdoende om tot de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en met de omgeving te besluiten. De vermelding bij de beschrijving van de constellatie van de plaatselijke bebouwing dat acht woningen, rekening houdend met de overheersende westenwinden, ongunstig gelegen zijn ten opzichte van de inrichting, laat niet toe op deugdelijke wijze te besluiten tot de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en met de onmiddellijke omgeving. Die feitelijke vaststelling wijst er veeleer op dat de verenigbaarheid zich niet aandient als een evidentie.

De overweging in het bestreden besluit dat "de bedrijvigheid in oorsprong sinds 1967 op deze plaats is vergund", doet evenmin blijken van een concrete stedenbouwkundige toetsing. Bovendien kan uit het gegeven dat een inrichting reeds lang ter plaatse is gevestigd, niet afgeleid worden dat de inrichting verenigbaar is met de actuele omgeving. Te dezen is er nog minder reden om op grond van voormelde vaststelling tot de stedenbouwkundige verenigbaarheid te besluiten aangezien met het bestreden besluit vergunning wordt verleend voor een aanzienlijke uitbreiding van het ter plaatse gevestigde pluimveebedrijf.

De hogere tolerantie die bewoners van een agrarisch gebied aan de dag moeten leggen voor hinder die teweeggebracht wordt door veeteeltactiviteiten is in wezen een milieuhygiënisch motief dat geen uitstaans heeft met de stedenbouwkundige beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag.

Het weinig gedegen onderzoek naar de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en met de omgeving, klemmt nog meer in het licht van de vaststelling dat de verzoekende partijen in hun beroepschrift

nadrukkelijk hebben gewezen op de onvoldoende buffering tussen de inrichting en de aanpalende woningen, de onvolledigheid van het groenscherm en op het feit dat de verenigbaarheid met de bestemming agrarisch gebied geen vrijbrief betekent om een milieuvergunning te verlenen wanneer blijkt dat de inrichting niet verenigbaar is met de omgeving omwille van de eigen aard van de hinderlijke inrichting en de specifieke kenmerken van de omgeving.

De verwerende partij laat ten onrechte gelden dat bij de beoordeling van het middel mede rekening moet worden gehouden met de in eerste aanleg genomen beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen. Immers, uit de devolutieve werking van een administratief beroep bij de Vlaamse regering volgt dat de bevoegde minister de zaak in haar geheel opnieuw moet onderzoeken en dat zij haar beslissing met een eigen motivering moet onderbouwen. De verwijzing naar de motivering van de in eerste aanleg genomen beslissing, die niet hernomen wordt in de bestreden beslissing, is niet dienstig, omdat de beroepsbeslissing in de plaats daarvan is gekomen.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur van 28 januari 2009 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen van 24 juli 2008, houdende het verlenen aan de BVBA Groetelaers Pluimvee van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een pluimveebedrijf, gelegen aan de Heesdijk 28 te Ravels (Poppel), gedeeltelijk gegrond worden verklaard.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin